

นายฉลาดน้อยกับเด็กหนุ่มความรู้

บนทางเท้าหน้าสถาบันกวัดวิชาทั้งหลาย นักเรียนวัยรุ่นนุ่งผุงใหญ่ๆ กำลังเดินสวนกันพร้อมถือตำราจากสถาบันที่ได้จ่ายค่าเรียนแพงๆ ไว้

นายฉลาดน้อยเดินออกจากห้างสรรพสินค้าอีกฟากถนน มองความสดใสของวัยรุ่นที่ผลัดกันดูดูเลียไอติมอย่างไม่กลัวเชื้อโรค บ้างเอาตำราฟาดหัวกันเบาๆ ดูแล้วน่าเอ็นดูลึนดี!

พลางคิดในใจว่า ช่างเป็นความภาคภูมิใจของชาวไทยเสียจริงๆ ที่เยาวชนสมัยใหม่รักการเรียน เรียนในห้องเรียนว่าหนักแล้วนะ ตั้งวันละหก...อืม...เจ็ดชั่วโมงมั้ง ได้ความรู้เสียมากมายยังไม่พอใจ ยังกระเสือกกระสนมาหาเอาจากสถาบันกวัดวิชาอีก เจ๋งจริงๆ!

แต่ไม่ทันจะได้พรรณนาโวหารชื่นชมความขยันของวัยรุ่นไทยเพิ่มเติมเท้าของใครซักคนก็เหยียบเท้าของนายฉลาดน้อยอย่างแรง!

“โธ้ย! ใครเหยียบเท้าวะ”

“ขอโทษครับๆ”

คำขอโทษสั้นๆ ไม่ทำให้กระจ่างหรือจนกว่าใครเหยียบ (นี่แหละที่
อยากรู้)

นายฉลาดน้อยมองเด็กหนุ่มที่เหยียบเท้าตน หน้าตาดีๆ จะว่าเกาหลีกี่ใช้ ฎีปุ่หนักถูก อยู่ในชุดนักเรียน ม.ปลาย ใส่แว่นตา ดูแล้วน่ารักสุดๆ (เท่าที่ผู้ชายจะน่ารักได้)

“ไม่เป็นไรหรอกน้อง ว่าแต่จะรีบไปไหนล่ะ” นายฉลาดน้อยถาม ถ้าน้องคนนี้ก็กำลังรีบ การถามเพื่อยื้อให้ไปช้าลงก็เป็นการเอาคืนเล็กๆ ได้บ้างเหมือนกัน (อ้าว!)

“ผมไม่ได้อยากอยู่ที่นี้แล้ว” เด็กหนุ่มหันกลับไปยังสถาบันกวดวิชา

“น้องโตะเรียนหรือ”

“เปล่าครับ ผมเป็นจิตวิญญาณที่เกิดจากความรู้สึกของความรู้ทั้งหลายในสถาบันกวดวิชาแห่งนั้น ผมทนต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ ผมจะไม่กลับมาอีกแล้ว”

เมื่อพูดจบก็บังเกิดพายุขนาดใหญ่ ทุกคนต่างตกใจ อึ้ง มองเหตุการณ์ประหลาดที่ไม่อาจรู้ทิศทาง หนังสือเรียนทุกเล่มหลุดลอยขึ้นกลางอากาศ แม้แต่หนังสือที่นอนอยู่ในกระเป๋า ทั้งหมดหมุนวนกลางสายลมด้วยพายุหมุนอยู่ราวๆ หนึ่งนาที แล้วหนังสือทั้งหมดก็พุ่งเข้าไปใส่เด็กหนุ่มความรู้ หายวับเข้าไปในตัวเขา

รถทุกคันจอดเปิดหน้าต่างชะโงกหน้ามาดู ชาวประชาيينช็อก เด็กหนุ่มตัวตันเหตุวิ่งข้ามถนนเข้าห้างสรรพสินค้าฝั่งตรงข้าม นายฉลาดน้อยเดาว่าเด็กๆ วัยรุ่นคงวิ่งไล่ตามกันจ้ำละหวั่นเพื่อทวงหนังสือเรียนกลับคืนมา แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น

หลังตำรวจมาและนักข่าวซักรูปภาพบวกล้มภาษณ์ แต่ละคนก็กลับสู่สภาวะปกติ ไอติมแท่งใหม่ถูกซื้อเพื่อดูเฉลย น้องๆคุยกันว่าคืนนี้จะดูหนังเรื่องอะไรดี บางคนดีใจที่มีข้ออ้างไม่ต้องเรียนพิเศษชั่วคราว สาบานได้ว่า

นอกจากหนังสือเรียนที่หายไป พายุนั้นไม่ได้สร้างความเสียหายอื่นใด
แม้แต่ในหัวใจของแต่ละคน!...

“มานั่งอยู่นี่เอง” นายฉลาดน้อยชักเด็กหนุ่มความรู้ที่นั่งเหม่อลอย
ข้างบันไดเลื่อน “พี่ขอเรียกน้องว่าน้องความรู้นะ ทำไม่ถึงไม่อยากอยู่ที่
โรงเรียนกวดวิชาแล้วละ”

“พี่ไม่จำเป็นต้องถามผม คำตอบมันคำตอบที่อยู่แล้วนี่ครับ คนที่มา
เรียนขามาตามเพื่อนกันทั้งนั้น คนที่อยากได้ความรู้จริงๆ มีแค่นี้เดียว”

“น้องความรู้ก็เลยถอน พาลแย่งหนังสือเรียนมาจากทุกคนซะเลย”

“ครับ”

นายฉลาดน้อยไม่ได้พูดอะไรต่อ ภาพฉายซ้ำเมื่อครูคงหลอกหลอน
ในความคิดเด็กหนุ่มตั้งหลงอยู่ในป่าวกตปีศาจ

แทนที่อนาคตของชาติจะตกใจว่าหนังสือไม่อยู่กับตัว โอกาสหาความรู้
ลดน้อยลง พวกเขาและพวกเขากลับหันไปทำสิ่งที่ทำค้างอยู่หน้าตาเฉย รวากับ
ความรู้มีพื้นที่แค่นั้นในสมอง แต่ไม่อาจมีพื้นที่ในหัวใจของพวกเขา

น้องความรู้คงซอกไม่น้อย ไม่รู้จะวิ่งหนีเตลิดไปไหนอีก โถๆๆ!

“เอาน่า อย่างอนเลยนะ ถ้าโรงเรียนกวดวิชาไม่มีความรู้ ไม่มีหนังสือ
เรียน แล้วจะเหลืออะไรละ มุกตลกเหวอ เป็นผู้ขายทั้งที งอนเป็นผู้หญิงไปได้”

เด็กหนุ่มมองนายฉลาดน้อย ในใจอาจอยากเอาหนังสือฟาดปากเขาลัก
เล่ม โทษฐานประชด แต่คงไม่มั่ง ดูจากใบหน้าแล้วคงเศร้าเกินกว่าจะทำอะไร

“เอาน่า งั้นเดี๋ยวพี่เลี้ยงหนังสือเรื่องก็แล้วกัน อารมณ์ดีแล้วค่อยว่ากัน”

ห้างสรรพสินค้าปิดไปเกือบชั่วโมงแล้ว นายฉลาดน้อยมองหน้า
หงอยๆของเด็กหนุ่มความรู้ ขณะนั่งอยู่ด้วยกันใต้แสงไฟสลัวๆที่อาจดับเมื่อใด
ก็ได้ การดูหนังไม่ทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกดีขึ้นเลย แถมได้ยินเสียงบ่นจึงมั่งว่า
“พวกวัยรุ่นไม่เห็นตั้งใจเรียนหนังสือ เหมือนที่โคตรตั้งใจดูหนังเลย”

“พี่ฉลาดน้อยไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนผมหรอกครับ แล้วก็ไม่ต้องพยายาม
ปลอบผมด้วย วันพรุ่งนี้ผมจะไปขโมยตำราเรียนในโรงเรียนกวดวิชาให้หมด
ให้เหลือแต่แอร์ ความสนุก มุกตลก โทษฐานที่ทำให้ความรู้ต้องเสียใจ”

“แล้วคุณที่ยังต้องการความรู้ล่ะ น้องความรู้จะทำยังไง”

“ช่างพวกเขาสิครับ แค่สิ่งต่างๆ ในโลกที่ความรู้เคยสร้างไว้ ชีวิตของ
ทุกคนก็อยู่อย่างมีความสุขอยู่แล้ว คนรุ่นหลังจะเรียนดีเรียนหัวยาก็คงไม่สำคัญ
นักหรอก...”

“พวกเขาไม่เคยเข้าใจเลยว่า ความรู้เองก็มีชีวิตจิตใจ ความรู้ไม่ได้
ต้องการอาศัยอยู่กับคนที่เก่งขั้นเทพ พวกที่ท่องศัพท์ในดิกฯ ได้ทุกหน้า หรือ
ติโจทย์ทำข้อสอบได้ทุกมหาวิทยาลัย...”

“ความรู้อยากอยู่กับคนที่รักในความรู้ต่างหาก...”

“คนที่เรียนเพื่อเอาความรู้ไปประกอบอาชีพยังเข้าใจได้ แต่ที่เหลือซึ่ง
เรียนเพื่อสักแต่ว่าได้เรียน ผมไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าเรียนไปทำไม พวกเขา
รวมทั้งพ่อแม่และผู้ใหญ่ของพวกเขา ไม่เข้าใจแม้กระทั่งตัวเองและลูกหลาน
เรียนไปเพื่ออะไร...”

“แล้วจะให้ความรู้ที่เป็นแค่คนนอกอย่างผมเข้าใจและอยากอยู่กับ
พวกเขาได้อย่างไร”

นายฉลาดน้อยฟังการระบายอารมณ์ต่อ และอีกฝ่ายยังพูดไม่หยุด

“วันพรุ่งนี้ผมจะไประดมจิตวิญญาณแห่งความรู้ในสถาบันกวดวิชาต่างๆ
ให้มาเป็นพวกเดียวกับผม ปล่อยให้โรงเรียนติวมีแต่ความสนุก ส่วนพวกเรา
จะไปหาที่อยู่ใหม่ที่ต้องการหนังสือและความรู้ เข้าใจว่าตัวเองเรียนเพื่ออะไร
และสำคัญที่สุด รักความรู้อย่างพวกเรา”

“งั้นพี่ขอโทษแทนคนที่ไม่ตั้งใจเรียนได้หรือเปล่า”

“ทำไมพี่ต้องขอโทษแทนพวกเขาด้วยล่ะครับ”

“พี่ก็เคยไม่ตั้งใจเรียน พูดตรงๆ ตอนนี้อยู่ปี 3 แล้ว แต่ก็ชี้แจงเรียน

มาก ๆ...

“แต่พี่ก็อยากให้น้องมีความรู้มองในมุมที่หลากหลายว่า การเรียนเป็นเรื่องสำคัญก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดในชีวิต คนเราต้องมีเวลาไปเที่ยว เวลาเครียดหนัก ๆ เวลาขยัน เวลาขี้เกียจ...”

“นอกจากนี้ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนที่เรียนหนังสือจะรักความรู้ซะหน่อย เหมือนที่เรารู้จักคนตั้งมากมายในชีวิต เราอาจรักบางคนมาก รักบางคนปานกลาง รักบางคนน้อย ๆ...”

“การที่เราจะรักทุกคนให้ถึงขีดสุดเป็นไปได้...”

“และการให้ทุกคนรักเราให้ถึงขีดสุดก็เป็นไปไม่ได้เช่นกัน”

“พี่ฉลาดน้อยกำลังบอกว่า ไม่จำเป็นที่ทุกคนต้องรักความรู้ หรือรักทุกคนทุกสิ่งที่เรารู้จักในชีวิตใช่ไหมครับ”

“ใช่ แต่พี่ไม่ได้หมายความว่าความรู้ไม่สำคัญนะ มันสำคัญแน่นอน แต่ก็มีสัดส่วนของมันอยู่ ซึ่งมนุษย์แต่ละคนให้คุณค่าไม่เท่ากัน...”

“แต่ถ้าเลือกได้ พี่ก็เชื่อว่าทุกคนอยากรักในสิ่งที่ตัวเองเรียน...”

“และอยากเรียนในสิ่งที่ตัวเองรักนั่นแหละ”

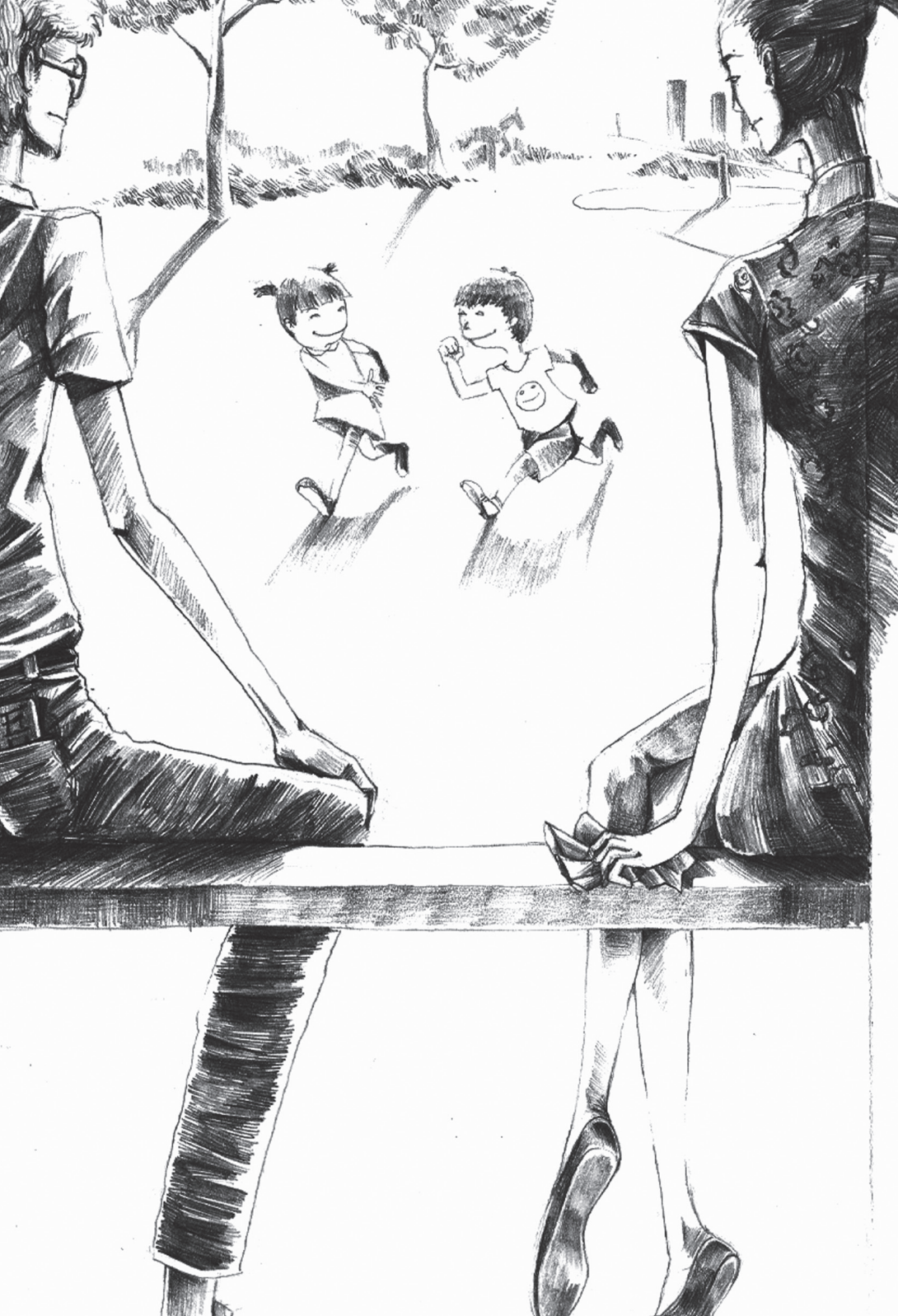
เด็กหนุ่มมีความรู้ยิ้มออกในที่สุด นายฉลาดน้อยมองห่มวลหนังสือหลายร้อยเล่มที่บินออกมาจากร่างของเด็กหนุ่มความรู้ กางหน้ากระดาษดังนกโฉบบินกระจายไปทุกทิศทุกทาง กลับไปหาเจ้าของที่ป่านนี้คงกำลังเล่น facebook อยู่

เด็กหนุ่มยืนขึ้นพร้อมกับหนังสือเล่มสุดท้ายล่องลอยสู่ฟ้า

นายฉลาดน้อยมองจิตวิญญาณที่เป็นความรู้สึกของความรู้เดินจากไป...

สู่สถาบันกวดวิชาที่วันพรุ่งนี้จะยังคงเป็นปกติเช่นเดิม

นายฉลาดน้อยกับหน่วยเกลียดการเรียนภาษา

“พวกนายรู้รีเปล่า จีนกำลังจะเป็นจ้าวโลก เศรษฐกิจโตเอาๆ”

“ว้าว! งั้นไปลงทะเบียนเรียนภาษาจีนกันดีกว่า”

“ถูกต้องแล้ว พวกนายตามเรามาเลย ป้าป้าเราเพิ่งเปิดโรงเรียนสอนภาษาจีน รับรองพวกนายได้ราคาพิเศษ”

นายฉลาดน้อยฟังเด็กสองคนพูดคุยกัน (อีกคนยื่นเฉยๆ เอออตามเพื่อน) แล้วพยักหน้าตาม หนังสือพิมพ์ในมือมีข่าวพญามังกรสร้างอิทธิพลต่อโลกในด้านต่างๆ อ้า!...นี่ก็เพิ่งไปอ้อมประเทศทางยุโรปที่กำลังมีปัญหาทางเศรษฐกิจ

เด็กวัยรุ่นหญิงแจกไปปลิวโรงเรียนสอนภาษาจีนคนหนึ่ง ยื่นแผ่นพับสีเหลืองๆแดงๆให้ แล้ววิ่งผ่านฝูงชนด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายลม ดุจมีพลังลมปราณชั้นสูง เธอโผล่ไปยังที่ที่ห่างออกไปห้าสิบลเมตร โดยทุกคนที่อยู่

ระหว่างทางได้รับแผนพับครบ เทพจริง ๆ!

นายฉลาดน้อยอ่านใบปลิวสถาบันสอนภาษาจีน พลังนึกถึงเวลาว่างที่
อยากจะทำอะไรเรียนอะไรซักอย่าง เรียนภาษาจีนก็ไม่เลวเหมือนกันนะ

“เจ้าเป็นใครกันแน่ เหตุใดวายุर्थจึงเยี่ยมยอดเช่นนี้!”

นายฉลาดน้อยบ่นหน้าไปยังทิศแห่งจุดกำเนิดเสียง สาวน้อยผู้แจ่ม
ใบบลิวเมื่อครู่ กำลังดันฝ่ามือกับสาวน้อยอีกคนหนึ่ง ทำท่ากำลังมีเรื่อง
เป็นแน่แท้ ลมปรมาณแผ่ซ่านเกิดไอน้ำจำนวนมากศาลออกจากกายสองสาว
ผลัดกันขว้างบ้านทั้งหลายให้หนีห่างออกไป

“ข้าชื่อหมวยเกลียดการเรียนภาษา เป็นใครมาจากไหนเจ้าไม่ต้องรู้
หรือ ข้ามีอุดมการณ์ขัดขวางการเรียนทุกภาษาบนโลก ดังนั้นส่งใบปลิวที่
เหลือของเจ้ามา แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า!”

“คนเราเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของตนเอง แม่นาง แม่เจ้าจะฆ่าข้าให้ตายได้
แต่ไม่อาจฆ่าเจตจำนงแห่งการทำงานของข้าได้ดอก”

ตูม!!!

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งสามโลก คลื่นพลังสีรุ้งระเบิดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
ทำให้ได้สวรรค์เกิดเป็นเจ็ดสีขึ้นชั่วขณะ สองจอมยุทธ์สาวเหนืออ่อนเพราะ
เสียพลังมาก ต่างหายใจหอบ แม่นางที่มาหาเรื่องใส่ชุดก็แพ้สีแดงลายกุหลาบ
กระอักเลือดออกมา ก่อนจะใช้วิชาตัวเบาถอยหนีไป

“ฝากไว้ก่อนเถอะ! แต่ข้าไม่รามือง่ายๆ แน่”

ภาพสาวก็แพ้สีแดงกระโดดลอยตัวขึ้นไปเหนือตึกสามชั้นแล้ว
หายจ้อย พร้อมผ้าพันคอสีขาวที่ปลิวไหวยังติดตามนายฉลาดน้อย พอๆ กับ
ภาพสาวน้อยแจ่มใบบลิวชุดเอี่ยมสีชมพูนั่งขัดสมาธิรวมลมปรมาณกลางบาทวิถี
เพื่อรักษาร่างกาย เป็นเหตุการณ์ที่จับต้นชนปลายไม่ถูกเลย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ท่ามกลางลมเย็นของดาดฟ้า นายฉลาดน้อยหยิบ
ใบปลิวที่อ่านไม่จบขึ้นมา อืม...คอร์สภาษาจีนราคาถูกที่สุดก็บาทกันหนอ

เรียนนานเท่าไร รับประกันผลลัพธ์เปล่า...

“เจ้าเอามาที่นี่!” เสียงแผดดังแต่สติสอยอยู่ตรงหน้าเขา ไบปลิวถูกดึงไปจากมือ

“ใกล้แค่นี้ไม่ต้องตะโกน พูดดี ๆ ก็ได้...”

นายฉลาดน้อยหยุดพูดอย่างตกตะลึง ตรงหน้าคือสาวน้อยน่ารักชุดกีฬาสีแดงคนนั้น ไบหน้าของเธอกำลังอารมณ์ไม่ดีแต่ก็ยังสวย ทำให้เขาจ้องมองนานเป็นพิเศษ โดยเฉพาะแก้มแดง...

แฉวก!!!

เธอฉีกไบปลิวทิ้งพร้อมกับอารมณ์เคลิ้มของนายฉลาดน้อยก็ขาดไปด้วยเช่นกัน

“เธอทำอะไรนะ ฉันยังไม่จบเลยนะ”

“เจ้าไม่ต้องอ่านหรือก หน้าทึม ๆ อย่างเจ้า เรียนภาษาจีนไปก็เสียเวลาเปล่า”

“ถึงฉันจะชื่อฉลาดน้อย แต่จริง ๆ ก็ไม่โง่หรือกนะ แล้วเธอทำแบบนี้ทำไม บอกชื่อแซ่ของเจ้ามา (เอ๊ย! เผลอพูด)”

“ข้าชื่อหมวยเกลียดการเรียนภาษา เป็นจิตวิญญาณที่เกิดมาเพื่อต่อต้านการเรียนทุกภาษาบนโลกนี้ อี้ก!...”

สาวน้อยกระอักเลือดออกมาอีกครั้ง (บอกแล้วว่าไม่ต้องตะโกน) นายฉลาดน้อยจะเข้าไปประคองแต่โดนฝ่าเท้าถีบใส่ท้องแบบจัดเต็ม เต็ม ๆ แรงเลยทีเดียว ทั้งสองกระอักเลือดอีกคนละยก

“คุยกันดี ๆ ไม่ได้หรือก้องงง!!!” นายฉลาดน้อยถามขณะจุกอย่างแรง

“ได้สิ ถ้าเจ้าบอกข้าแต่แรกว่าจะเลี้ยงข้ากั้หมดเรื่องแล้ว”

นายฉลาดน้อยกลืนน้ำลายอีกทีใหญ่ ตรงหน้าคือซามบะหมี่ห้าซามที่ว่างเปล่า (เธอเล่นกินซะเกลี้ยง) กับซามที่หกซึ่งอาหมวยกำลังซดน้ำ

หลังจากคุยกันรู้เรื่องแล้ว เขา (ต้อง) พาเธอมากินอาหารเพื่อฟื้นฟู

ร่างกาย อืม...แต่หกซามก็เยอะเหมือนกันนะ!

“แล้วทำไมเธอถึงต้องขัดขวางการเรียนภาษาจีนด้วยล่ะ”

“ไม่เฉพาะภาษาจีนหรอกนะ ข้าเป็นจิตวิญญาณที่เกิดมาจากความคิดของมนุษย์ที่ไม่ชอบเรียนภาษา หน้าที่ข้าคือต่อต้านการเรียนทุกภาษาบนโลก”

“หมายความว่ายังไง พวกคนที่ให้กำเนิดเธอขึ้นมาไม่ชอบภาษาเธอ”

“ไม่ใช่เลย การเรียนภาษานั้นดีมาก โดยเฉพาะภาษาจีนเป็นภาษาที่เก่าแก่และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งของโลก...

“แต่ที่ข้าเกิดมาได้ก็เพราะความซับซ้อนของความคิดที่ยากจะหยั่งถึงของมนุษย์...”

“แก่นที่ลึกที่สุดในตัวตนของข้าคือ ความรู้สึกที่ไม่อยากให้มนุษย์เข้าใจกันและกัน หากมนุษย์ได้เรียนภาษา มนุษย์ก็จะมึนทึบในการสื่อความหมายระหว่างกันมากขึ้น ชู้ต!!! (เสียงชดน้ำซุ๊ป)”

“ฟังดูไม่ค่อยมีเหตุผลนะ (ไอ้กินบะหมี่หกซามนี่ก็ไม่ค่อยมีเหตุผลด้วย) ทำไมคนพวกนี้ถึงไม่อยากให้มนุษย์เข้าใจกันล่ะ”

“ข้าถึงได้บอกไปละว่ามันซับซ้อน แม้มันจะเป็นตัวข้าเอง แต่ข้าก็ยังไม่อาจคาดคะเนหรือหยั่งถึงได้...”

“แม่เจ้าจะฉลาดน้อยสมชื่อ แต่เจ้าก็รู้ใช่ไหมว่า คนรู้จักกันย่อมไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์ด้านบวกอย่างเดียว ย่อมต้องมีด้านลบเกิดขึ้นด้วย พุดง่าย ๆ ว่า คนรู้จักกันก็ต้องมีผิดใจกันเป็นธรรมดา...”

“พวกคนที่ให้กำเนิดข้าคิดว่า ถ้าเช่นนั้นสู้เราติดต่อกับผู้อื่นให้น้อยที่สุด อยู่คนเดียวให้มากขึ้น ก็จะเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ไม่ให้เราทะเลาะกับใคร ไม่ใช่เธอ...”

“ในเมื่อการเรียนภาษาช่วยให้ได้เริ่มความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ หากจะป้องกันการผิดใจในอนาคต ก็ต้องต่อต้านการเรียนภาษา ไม่ใช่เป็นเพื่อนกับใครมากมายตั้งแต่แรก...”

“เป็นความซับซ้อนที่ดิบดีเอือนดีใช่ไหม”

“เจ็ก็เลยไปตามไล่ฉีกไปปลิว กับชดชวงไม่ให้คนเขาแจกแผ่นพับ
โรงเรียนสอนภาษาเนี่ยนะ มันจะได้ผลรีเปล่าละเนี่ย” นายฉลาดน้อยสั่ง
ข้าวมั่นไก่อานที่สองมากินบ้าง (หิว!)

“ก็คงไม่หอรอกมั้ง ตัวข้าเองก็เป็นแต่ความคิดอย่างหนึ่งที่ตัวข้าเป็น
บังเอิญโชคดีได้เกิดมาเป็นตัวเป็นร่างเพื่อแสดงออกก็เท่านั้นแหละ ใ้อวิธีการ
ที่ข้าแสดงออกข้าก็คิดว่ามันปัญญาอ่อน แต่ข้าเปลี่ยนจิตใจของต้นกำเนิดร่าง
ข้าไม่ได้” สาวหมวยตอบ เตรียมสั่งบะหมี่ชามที่เจ็ด

“แล้วเธอจะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่กันล่ะ”

หมวยเกลียดการเรียนภาษาหยุดซดน้ำ กลืนหมูแดงกับเส้นหมี่ล่งห้อง
จ้องนายฉลาดน้อยด้วยสายตาคาที่แฉ่วแฉ่ว รวกับการแสดงออกครั้งนี้บ่งบอก
ทั้งหมดในชีวิตของเธอ

“ก็คงจนกว่าคนที่คิดแบบนี้จะมีจำนวนน้อยลง จนไม่มีพลังพอให้ข้ามี
ตัวตน หรือเปลี่ยนความคิดกันไปหมด แต่คงเป็นไปได้หอรอกมั้ง”

“ข้าจะไปแล้วนะ เราอาจไม่ได้เจอกันอีก” เธอเตรียมบ้ายบาย

“แล้วบอกฉันทำไมเนี่ย” นายฉลาดน้อยถามกวอ้วยวะะเบื่องต่ำนิตๆ

“เจ้าต้องซื้อไอติมเลี้ยงข้าก่อนจากกันสิ ย้าอีกครั้ง เราอาจไม่ได้เจอกัน
แล้วนะ”

นายฉลาดน้อยจำใจควักกระเป๋าแพบๆ ซื้อไอติมมาสองอัน (เขาก็กิน
ด้วย) ทั้งคู่ นั่งบนบันไดติดกับลานกว้างที่มีเด็กๆ กำลังทะเลาะแย่งของเล่นกัน
อยู่

“ถ้าเธอกลับไปในความคิดของพวกเจ้าของ ผกาบอกบางอย่างหน่อย
ได้ไหม”

“เจ้าว่ามาสิ”

“ไม่ว่าพวกเขาจะคิดว่า ยิ่งตัดหนทางติดต่อกับมนุษย์รอบตัวเป็นสิ่งดี
หรืออะไรก็ตาม แต่ขอให้จำเอาไว้ การปิดกั้นตัวเองแต่แรกมันไม่ใช่ทางแก้ไข

หรือก มันไม่ใช่อะไรเลยด้วยซ้ำ...

“เราอาจจะกลัวความเจ็บปวดเมื่อต้องทะเลาะกับเพื่อนหรือคนรัก แต่เพราะเราใช้ชีวิตแต่ละวันโดยไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะโกรธเกลียดกันหรือไม่ เราเลยต้องถนอมความสัมพันธ์ ณ วันนี้ เวลาที่ดีที่สุดไม่ใช่หรอ การได้รู้จักใครนอกจากตัวเองคือความสุขที่ไม่ควรพลาดเลยละ”

พวกเด็กที่ทะเลาะเบาะแว้งเมื่อครู ตอนนั้นก็กลับมายิ้มร่าเล่นหัวกันอีกครั้ง

